

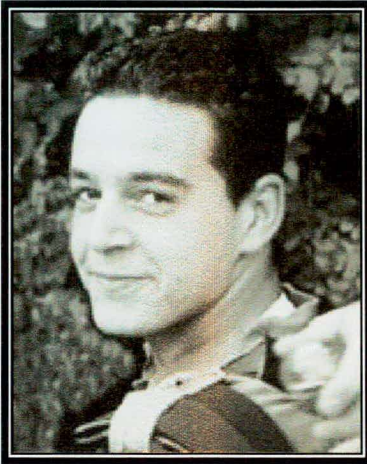

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל רונן (דוזי) קמחי ז"ל

בן בתיה וחיים
נולד בירושלים
בתאריך י"ט בחשוון תשל"ט, 19/11/1978
התגורר בירושלים
התגייס בנובמבר 1996
שרת בחטיבת גבעתי
נפל בעת מילוי תפקידו
בתאריך י"ח בניסן תשנ"ט, 4/4/1999
נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 9 שורה: 5 קבר: 7
הותיר אחריו הורים, אח ואחות

בן 20 בנפלו

קורות חיים

בן זקונים לבתיה וחיים. נולד בירושלים ביום י"ט בחשוון תשל"ט (19.11.1978), אח ליהודה ושרון. רונן גדל בשכונת רמות ולמד בבית-הספר היסודי "פיקר". הוא סיים את לימודי התיכון במגמת אלקטרוניקה ב"מכללת אורט" בירושלים.

ילדותו היתה מלאת אור ושמחה. בדמותו הכובשת והמיוחדת הקסים וקירב אליו חברים רבים.

ילד סקרן ונבון, שכבר בשנותיו הראשונות התגלה כ"מנהיג קטן", שלא רק בני גילו נהנו מחברתו אלא גם מבוגרים ממנו, שאהבו להימצא במחציתו.

הוריו מספרים איך כילד סקרן היה צופה מרותק ממש בתוכניות על גוף האדם, בעלי חיים וטבע. ותמיד היה בו הרצון לדעת יותר ולשאוף ליותר הן בידיעותיו והן במעשיו.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רוֹן גֵּדל וְהִתְחַנֵּךְ בְּבֵית תוֹמֵךְ וְאוֹהֵב, אֲשֶׁר טִפַּח בּוֹ עֲרֻכִים חֲשׁוּבִים וּמְהוּתִיִּים כְּאֵהֶבֶת הַזּוֹלָת, דֹּאגָה וְרִגִישׁוֹת לְסוֹבְבִים אוֹתוֹ, טוֹב לֵב, נְחִישׁוֹת לְתֵרוֹם לְחֵבֶרָה וְרִצּוֹן צִיוֹנִי מוֹשֵׁר לְשֵׁרֵת אֶת אֶרְצוֹ כְּלוֹחֵם קֶרְבִּי מֵתוֹךְ אֲמוֹנָה מְלֵאָה שְׁעֵלְיוֹ לְהִגֵּן וּלְתֵרוֹם בְּכָל שִׁיכֹל.

בְּבִגְרוּתוֹ הִפְךָ לְנֹעַר בְּעַל אוֹפְקִים רַבִּים וּמִגּוּוֹנִים - סִפְרוֹת וְשִׁירָה, מַחֲשָׁבִים, גּוֹף הָאָדָם, סִפּוּרֵט וְאֲמוּנוֹת לְחִימָה וְתוֹרָתָן...

בְּכָל שְׁנוֹת חַיָּיו לָמַד וְהִתְמַחָה בְּאֲמוּנוֹת לְחִימָה מִגּוּוֹנוֹת וְהֵאֱמִין בְּתוֹרָתָן וּבְמִשְׁמְעוּת הָרוּחָנִית שֶׁמֵאַחֲרֵיהֶן. "כְּמוֹ שֶׁהִשְׁמַשׁ מִשְׁלִימָה אֶת הָיֵרֶחַ, כְּמוֹ שֶׁהִשְׁחֹר מִשְׁלִים אֶת הַלֵּבָן אוֹ כְּמוֹ שֶׁהִגְבֵּר מִשְׁלִים אֶת הָאִשָּׁה..."

כֵּתֵב רוֹן בְּיוֹמָנוּ בְּנִיסִיוֹן לְהִסְבִּיר אֶת אֲמוּנוֹתָו בְּתוֹרַת הַיָּן וְהֵיֵאָנֵג.

חֲבָרָיו מְסַפְרִים, כִּי בִילְדוּתָם קִינְאוּ בְּרוֹן בְּשֵׁל יִכְוֹלְתוֹ הַמְהִירָה לְפַצֵּחַ וּלְפַעֲנַח תּוֹכְנוֹת מַחֲשָׁב חֲדָשׁוֹת וּמִשְׁחָקִי חֲשִׁיבָה מְסוֹבְכִים. בְּסַבְלָנוֹת אֵינֶן-קָץ הָיָה מְסַבֵּיר וּמְלַמֵּד כָּל שִׁידַע לְמִי שֶׁהִתְקַשָּׁה, מֵתוֹכְנָת מַחֲשָׁב וּשְׁחִמֵט וְעַד לְגוֹף הָאָדָם.

דְּמוּתוֹ הַהִבְלָתִי מְנוֹצַחַתִּי הַכְרִיעָה בְּכָל דְּבַר שֶׁנִּגַּע בּוֹ, מִמִּשְׁחָק שְׁחִמֵט וְעַד לְשִׁיחָה אֵינְטֵלֶקְטוּאַלִּית.

שֶׁלֹּא כְּצַעִירִים אַחֲרֵים בְּנֵי גִילוֹ, הַמִּתְחַבְּטִים בְּשִׁאלוֹת קִיּוּמִיּוֹת, רוֹן יָדַע לְהַעֲרִיךְ וּלְהִינּוֹת בְּאוֹשֵׁר גְּדוֹל גַּם מֵהַדְּבָרִים הַקְּטָנִים שְׁבוּנִים חַיִּים שְׁלֵמִים... "מִשְׁמַעוֹת הַחַיִּים הֵיֵאָ אוֹשֵׁר," - נִהַג לֹמֵר. בְּנוֹכַחוֹתוֹ תְּמִיד הִשְׁרָה עַל סוֹבְבָיו שְׁלוֹת נֶפֶשׁ כִּי בְּאֲמוּנוֹתוֹ הִלֵּךְ עִם הָרֵגֶשׁ, הָאֵהֶבָה וְהַהִיגִיוֹן, שֶׁהוֹבִילוֹ אוֹתוֹ לְשִׁלְמוֹתוֹ הַפְּנִימִית - עַד יוֹם מוֹתוֹ.

בִּפְבְּרוּאֵר 1996 כֵּתֵב רוֹן בְּיוֹמָנוּ אֶת הַשִּׁיר 'אֵת':

"לְאוֹר הַלְּבָנָה - חוֹלֵם עֵלֶיךָ/ וְאֵת נִרְאִית כֵּה יִפְהוּ/ וְסַבִּיב רֵאשֶׁךְ הִילָה/
בוֹהֶקֶת כְּמוֹ אוֹר הַלְּבָנָה/ וְכָל פֶּעַם שֶׁאֲנִי מְבִיט בְּפֶרֶחַ/ רוֹאֵה אֲנִי אוֹתְךָ,
וְלִיבִי נִמַּס כְּאֲשֶׁר אֲנִי נֹזֵכֵר בְּרִיחַ צוּוֹאֵרְךָ./ וְלִפְעָמַיִם כְּשֶׁאֲנִי לְבַד בְּחֹדֵר,
מֵתְבוֹדֵד - חוֹשֵׁב עֵלֶיךָ לְלֹא קָץ/ וְנֹזֵכֵר בְּחִיּוֹךְ וּבְפִנֵּיךְ הַסְּמוּקוֹת אֲשֶׁר נוֹתְנוֹת
לִי כֹחַ לְהִמְשִׁיךְ לְחַיּוֹת!"

יְכוֹלַת הַהִסְתַּכְּלוֹת הָעֲמוּקָה בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם, הַהִקְשָׁבָה וְהַנְּתִינָה הוֹבִילוֹ אוֹתוֹ לְבַחֵר עִם גִּיּוּסוֹ לְצַה"ל, בְּנוֹבֵמְבֵר 1996, בְּמִסְלוֹל קוֹרֵס חוֹבְשִׁים בְּחִטִּיבַת

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

"גבעתי". ידיעותיו הרבות בתחום הרפואה היו גאוותו והוא ראה את עתידו בתחום זה. רונן היה לחובש קרבי אשר אהב את תפקידו ונהנה להתמקצע בו והפך לדמות החובש הנערץ שניתן לחקותו. "אהבת להיות חובש והיית החובש הכי טוב בפלוגה... ותמיד חיפשת איך לעזור..." ספד לו מג"ד גדוד 'צבר'.

בפברואר 1999, חודשיים לפני נפילתו, כתב רונן ביומנו: "בלעדך/ כמו גשר צר/ כמו ענף שבור/ כעלה נידף ברוח// איתך/ כמו גשר יציב וחזק/ עץ אלון יפהפה/ כעלה התאנה// הנסיכה היפה מכל/ תהיי לצידי בתור מלכתי?"

כשישה חודשים לפני תום שירותו, ביום י"ח בניסן תשנ"ט (4.4.1999), נרצח רונן במוצב "ברקן" שעל גבול הלבנון בשלוש יריות שירה בו חייל מיחידתו אשר שניות לאחר מעשהו התאבד.

סמל רונן קמחי הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים והוא בן עשרים.

בשורות הכיתוב האישי על קברו נחקק: "נטעת ונקטעת - השארת ונלקחת. חייד עמוסי החלומות - הותרת לנו".

במותו הותיר אחריו הורים, את, אחות וחברים רבים. "איבדנו ילד, אח וחבר - ונשאר לנו מלאך ששומר..."

בתום שנה בלעדיו כתבה אחותו: "רונן, אתה יודע, ישנם אנשים כל-כך טובים עד שהעולם הזה נהייה קטן מדי בשבילם... אלוהים לא פסח עליך, כך אנשים אומרים, כי אתה הטוב שבטובים, יפה חסון כמו אביר שיש רק בסרטים, עיני שקד חכמות ומאירות וחיוך שחודר לנשמה. הלכת מאיתנו כהבזקו של ברק ואין שום פטנט שיכול לעזור להתמודד עם אובדן של מלאך. אנחנו נשארנו הלומים עם חלל ענק והלב מכאב נאנח. איך ייתכן שאתה עם שמחת החיים, הסקרנות האינסופית והאהבה הגדולה אינך עוד - והחיים ממשיכים - בלעדך. בלי השיחות המבינות והעמוקות כמו שרק אתה ידעת לנהל, הטיולים והבילויים, ליהנות איתך מסרט טוב ולצפות לפירושים ולניתוחים שלך כמו שרק אתה ידעת וחשבת. המכתבים והשירים הרומנטיים שידעת לכתוב - ולא תכתוב עוד, משחקי השחמט שאהבת וניצחת - ולא תנצח עוד, תוכנות המחשב שלמדת ברגע - ולא יהיה עוד מי שילמד. החברים הנהדרים שלך - שכל כך ידעת לבחור

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ולא תדע עד כמה. אין מלים היכולות להתאגד יחד ולתאר עד כמה אתה חסר, עד כמה כואב ועד כמה האהבה נותרה יתומה. נותר לי רק לאהוב ולהתגעגע עד כאב ולהאמין שאתה צופה בנו מאיזה כוכב. אני כאן עומדת ולא מאמינה שאתה הוא זה השוכב מתחת לאבן שחקוק בה שמך- ומספידה אותך, אחי. אחי יקירי, נוח על משכבך בשלום, מברכת את נשמתך שתהא מאושרת בכל מקום אשר תהא."

חברים קוראים לזכרו:

"בעצם מה השתנה? הכל כרגיל. אותם השמים, כחולים המים. אותו הרחוב, הבית, ואותה הקומה. רק אתה לא חזרת הביתה.

"מי צדק, מי טעה, לעולם לא נדע. לא נשלים את הוויכוח שלנו - והבנתי, כמה חסר לי הוא היה - כשלא הגיע הביתה.

"את הקרע בלב אולי תסתיר לי תמונה/זיכרון, יענג לי את המוח אך חיבוק כשלך לא תיתן חברה ולסמוך לא נישאר לי על מי עוד.

"זה שריק לי עכשיו, לא על זה אדבר 'חברים לתמיד' כך אמרת. שאלתי, מדוע? אך מנגד שתיקה, כי אתה לא חזרת הביתה.

"מסתובב הגלגל ועברה עוד שנה, האביב מתפרץ כמו משב. בשבילי, כמו הרוח כיבתה מדורה - כשלא חזרת הביתה.

"המתים שלנו לא יבכו כשכואב, הנופלים לא ירשונו לסבול, משתקף הרקיע בים כמו רק עכשיו הוא נראה לי סגול.

"בשביל שנינו היה מספיק מקום בבקתה והזמן זרם בשביל שנינו. הכל לבדי מעכשיו, אך כעת לי נדמה זה אני הוא שלא שב הביתה."

שנתיים בלעדיו. רושמת אחותו מלים על שיר שמצאה: "הולכת להשקות את הצמחים ולטפל בחלקת הקבר בהר הרצל, מין רצון בלתי נשלט שהכל יפרח ויהיה מלא חיים בין המתים - הולכת כל יום - נוף של מציאות חדשה. מוצאת מחברת יתומה שנשכחה מונחת על ספסל אבן, ובה מין קובץ של שירים, סיפורים וסתם מלים המתארות אובדן, שכול וכאב. השיר הזה ותוכנו כאילו נכתבו על הדרך שבה מצא רונן את מותו:

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

"ילד קטן אחד הולך לטייל/ עם קסדה ורובה/ ופוגש אויב אחד/ בלי קסדה ועם רובה/ שיורה בו - והוא מת.// ילד קטן אחד/ שהיה לפני רגע מרכז העניינים / שעודד את החברה בטלפון/ והבטיח להתקשר לפני שתיים-עשרה/ עכשיו הוא מת./ ובגן עדן אין טלפונים.// ילד קטן אחד/ שהמסוק לא הגיע לו בזמן/ והמוות גם הקדים לו קצת.// חושבת שהמוות לא נועד לצעירים/ ואולי גם לא לאויבים/ אבל הוא בטח לא נועד לילדים קטנים, / עם או בלי רובה וקסדה."

שלוש שנים בלעדיו. חברתו איילת עידו כותבת לו: "הרבה רגעים, וזיכרון של פנים וידיים, / והיה ריח, אבל כבר אין ריח, ואין מגע, ואין ידיים/ ויש אדמה חומה, ואבן קרה, / וגעגוע וצער.// והרבה הילה מסביב, ושאלות, / ושאלות ותשובות, / ואין תשובות. / והיתה בגרות, ורוחניות של ידענו, / והוא תמיד נתן תשובות. / ועכשיו נשארו רק שאלות, ולמה, ולמה...// והיה אושר, ודברים פשוטים. / והיתה פשטות, ועכשיו פרחים. / והיה אושר, ודברים פשוטים, / ועכשיו כאב ופרחים.// היה חיוך, חיוך מקסים, / והיתה גם שתיקה שבה אמר הכל. / ועכשיו יש רק שתיקה, אין חיוך. / ויש זיכרון, אבל אין ריח, ואין מגע.// והיו חיים, והיתה אהבה, / ונשארו חיים, ונשארה אהבה, / אבל יש פרחים, ואבן קרה.// היה כאילו שליח בדמות אדם, / ונשאר שליח בדמות מלאך.// והיה אושר, והיתה שמחה, והיתה אהבה, / והוא רוצה עכשיו הכל / וגם תקווה....

"רוון, אני זוכרת אותך מחייך, ומתרגש מהדברים הקטנים. אני זוכרת כמה היית אדם פשוט ושלם עם עצמו. אהבת את החיים. אהבת את המשפחה, החברים, אהבת אנשים. תמיד תמכת ועזרת לכל הסובבים אותך. ראית את הדברים בצורה טהורה ורוחנית.

"רוון, אני מבקשת לנצל את המעמד הזה היום כדי להמשיך ולקיים את שלמדתי ממך, ואני קוראת לכל מי שעומד כאן, ובשמך אומרת: תמשיכו להיות מאושרים, ותהיו אוהבים ונאהבים, ואף פעם אל תתעלמו מהדברים הקטנים האלו שמוסיפים יופי לחיים, כי זה כל מה שרוון היה רוצה. אוהבת, איילת."

חמש שנים בלעדיו. קראה אחותו שרון דברים שכתבה: "בריאה של שמים וארץ - ותמונה קפואה - שלך. / מפגש של ים כחול עם קו רקיע אינסופי - רוצה לגעת. / עננים שטים - בוחרת אחד, אחד שילווה אותי, /

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

כאילו, עטוף הוא בדמותך. // בכמיהה גדולה ממש, מחפשת עיניים, מבט, צחוק/ לפעמים אפילו תו - שיהיה כמו שלך. / כמו עוד נשימה של חיים - חיים שהיו ואינם. / תמונה קפואה - // לפעמים, / רואה ילד עם עיניים מדברות, מחייכות - רואה אותך/ רואה חייל במדים עם כומתה סגולה - מחפשת אותך/ ולפעמים, איש מתבגר עם חצי חיוך ועיניים חודרות/ שיש בהן תווי הבעה של חוכמה וחיים - מדמינת אותך, אילו - / רוצה לגעת. // הולכת בכל פיתולי הדרך והשביל ומחפשת עוד קצת ממך/ אוספת עוד משפט עוד סיפור עוד מפגש - לוקחת עוד זיכרון/ הולכת אל החוויה של חיים צעירים לפעמים בוגרים - / והכל לחיות עוד קצת ממך - דרך מישהו אחר. // ומתוך החוסר של הימים שלא ישובו עוד, לומדת את מחוגי הזמן/ מבינה מהי ערכה של שנה - בלעדך/ ומהו ערכו של חודש, שעה לפעמים אפילו דקה/ ועברו חמש שנים - ואין עוד למי לחכות... תמונה קפואה.

"מדמינת אותך יושב על הדום נמוך, מרפקים מונחים על ברכיים, כפות ידיים נוגעות ובמבט חודר ועיניים מבינות כאילו אומר: 'אני שומע את הלב, יודע שכואב, מבין עד כמה חסר' ועוד מוסיף 'שוטי כענן, שאי קדימה, הניחי לחוויה ולכי אל ההשלמה אל שביל החיים - והזיכרון לא ישכח'.

"רוגן, מקשיבה לך והולכת בשביל האהבה אל החיים - ולא שוכחת."

מלים של כאב ואובדן והרבה געגוע מתאגדות יחד ומנסות לתאר ולאפיין קווים לדמותו המיוחדת של רוגן ועד כמה הוא חסר לאלה שהכירו ואהבו אותו. כל ניסיון כזה לא באמת יצליח לתאר את עולמו המיוחד שאנו ספגנו ממנו וגם לא נוכל לתאר את החלל שהשאיר אחריו - אך אישיותו ממשיכה לחיות בתוכנו והחותם שהשאיר בנו באישיותו ובתכונותיו נשמר כצוואתו.